

Bicikl

- Legendo, ideš s nama na pivo? - pitao je mlađi kolega čovjeka koji je sjedio zguren na betonskom bloku i prebirao po maloj knjižici.

- Neka me, imam još nešto sitno završit'.

- To se može i sutra. 'Ajde, diži se. Mata plaća turu, ne sekiraj se.

- Ajte vi, stvarno iman posla. Drugi put me računaj.

Mladić skine prašnjavu kapu i otrese je o skelu.

- Knjižica opet puna, ha? - reče više u zrak nego kolegi.

Ovaj umorno slegne ramenima i kiselo se nasmiješi.

- Ajde... Vidimo se sutra, Legendo - mladić zaključí razgovor i lupne kapom o čovjekovo rame na pozdrav.

Kad je gradilište posve opustjelo, srednjovječni Ivica, zvani Legenda, ustane, spremi knjižicu u prednji džep kombinezona pa se uputi do poslovođe. Ovaj se taman spremao za odlazak.

- Dobri dan.

- E, Legendo. Šta je, nisi s dečkima u Odiseja?

- Nisan, iman kući nešto posla. Nego, tija san pitat'... 'oće bit šta ovaj vikend?

- Ništa, moj Legenda, ništa sve do sljedećeg mjeseca čini se.

- Tako... - čovjek je gnječio kapu u rukama i gledao u prazno.

- Hajde, odmori Legendo, bit će posla. Barem za one koji žele raditi.

Poslovođa potapša radnika po leđima i nestane s torbom papira pod rukom.

- Bit će, bit će... - ponovi Ivica sebi u bradu i teškim se korakom uputi s gradilišta.

Hodao je gradom utonulih ramena i s rukama u džepovima. Do stana je trebalo propješačiti dobrih trideset minuta. Bilo je to i previše vremena za razmišljanje.

- Legendo! - odjednom prodoran glas s druge strane ulice. Dolazio je od čovjeka koji je izlazio iz trgovine zajedno sa suprugom i dvoje djece. Ivica im mahne bez riječi, a ovaj pretrči preko ceste i lupne ga po ramenu.

- Pa, Legendo, otkud tebe? Šta ima, ha? Kako je?

- A, evo... S posla... Radimo gore pokraj Kule zgradu - dotakne se prljavog kombinezona i jedva ponovno digne pogled prema mirišljavom sugovorniku.

- Je li, je li? - vrtio je ovaj ključeve oko prsta. - Pa, neka, dobro je to. Ja, evo, sa svojim u nekom šopingu. Uvik nešto treba, nikad kraja, znaš i sam.

- Da, je.

- Kako tvoji? Kako Katica? Čuja san da je sad kući, jel'?

- Je. Dobro je, drži se. Ima tu neku svoju terapiju i tako. Dobro je.

- Jel'? 'Ajde dobro. A dica, već veliki jel'?

- Matko je krenija u srednju, njih dvojica u osnovnoj, a mala pet godina, eto ti.

- Vrime leti, čovječe. A šta ima da si dobija curicu. Još se sićan fešte na gradilištu.

- Da. Točno pet godina.

- To su bila vrimena, ha? Tad se još nekako i moglo, a ovo sad... pft, gadno skroz, jel' da? Eno, čujem da je Jozić osta bez posla. Cijene materijala otišle u nebo, radne snage malo i nimalo i eto ti. Ključ u bravu, dragi.

- Čuja sam, da.

Tišina je potrajala jednu sekundu previše. Došljak se odvaži:

- Ništa... Eno, zovu moji. 'Ajde, baš mi je drago da sam te vidiya. Drži mi se. I javi se nekad za pivo, jesi čuja?

Čovjek ga opet lupne po ramenu, a Ivica nijemo kimne glavom i zakorači dalje.

- Joj, čovječe, umalo sam zaboravija - zaustavi se ovaj na sred ceste, okrene pa ponovno dotrči do Legende. Otvori novčanik i stane prebirati po njemu brbljajući.

- Ne možeš uvijek na sve mislit'. Da je glava i duplo veća ne bi sve stalo. Nego, šta sam tija reć'.

E, da... Ono kad smo skupljali za Juru. Za zatvore na kući, sićaš se?

- Da...? - Legenda je bio potpuno zbunjen.

- E, pa kasnije se pojavija jedan poduzetnik i preuzea sve na sebe. Odradija mu je i zatvore i fasadu. Bilo je čak i na TV-u.

Legenda se počese iza uha. I dalje zbunjen.

- Uglavnom, ovo je tvojih sto eura. Nemam ti sad nego u kunama, ista je stvar.

Čovjek pruži novčanice, a Legenda se zapilji u njih kao tele u šarena vrata. Otvorio je usta, ali iz njih ništa nije izlazilo.

- 'Ajde, 'ajde, tvoje su. Sigurno ih imaš na šta potrošit' - požuri ovaj i gurne mu novac u prednji džep kombinezona.

- Jurin dalje, Legendo. Vidimo se! - glas se polako gubio na drugoj strani ulice.

Ivica je neko vrijeme stajao kao ukopan, a onda odjednom shvati što se dogodilo. Pažljivo prinese grubu šaku prsima i pokrije dlanom prašnjavi džep. Srce mu je zabubnjalo. Noge se napokon pokrenu i on požuri u suprotnom smjeru. Na lice mu nasjeo čudan, gotovo maničan smiješak.

S istim je smiješkom, možda malo prigušenijim, za nešto više od sat vremena ušao u svoj stan.

- Hvaljen Isus i Marija.

- Vazda budi - odgovorila je tiho žena s kauča pa se počela polako pridizati. - Mislila sam da ćeš i kasnije. Mi smo svi ručali, Ivan išao na predsat pa smo sve ranije obavili. Evo sad ću...

- Lezi, pusti sad ručak - prekine je suprug i onako prljav sjedne kraj nje na kauč.

Ona ga začuđeno pogleda.

- Mrvica spava?

- Je.

- Katice...

- Ivica?

On je šutio. Pokušavao je naći prave riječi.

- Ivica, šta je bilo? - ponovi žena nervozno. - Nemoj me plašit'. Reci šta je? Jel' posa?
- Katicice... moran ti nešto pokazat' - on hitro ustane i u dva skoka stigne do ulaznih vrata. Otvori ih pa u stan unese mali ružičasti bicikl s velikom mašnom na volanu.
- Žena je prigušeno kriknula i pokrila rukama usta.
- Šta kažeš, ha? 'Oće li Mrvica bit' zadovoljna?
- Žena zaplače. Ivica ostavi bicikl i požuri do supruge. Klekne na pod pokraj nje i stavi joj glavu u njedra. Dugo su šutjeli.
- Kako si uspija? - šapne žena kroz suze.
- Naplatilo se nešto otprije - odvrati on.
- Dobri moj Ivica...
- Dobra moja Katica.

Ana Pisac – Serezlija, Kaštel Kambelovac